

Wim Duijst

DOOD ZAAD

NOVA NOVELLA

Wim Duijst

Dood zaad

NOVA NOVELLA

Inhoud

<i>1 Kroegentocht</i>	<i>7</i>
<i>2 Een soort Robbie Vastenhouw</i>	<i>61</i>
<i>3 Raoul</i>	<i>84</i>

1 *Kroegentocht*

MET HET ZWEET OP HAAR VOORHOOFD KOMT SANDRA op de Hof in Amersfoort aan. Gezellig plein. Mooie panden ook. En kroegen genoeg, dat ziet ze meteen. Welke zal ze nemen? Eerst een rondje lopen. Ze slaat linksaf, slentert langs de St. Joris, blijft bij een geparkeerde auto staan. Is ze niet veel te vroeg? Besluiteloos kijkt ze om zich heen. Een jongen met lang, blond haar steekt het plein over. Voor de kerk zitten een paar pubers op de bagagedrager van hun fiets, een tilt telkens zijn voorwiel van de grond. Achter een rij gevels zakt de zon.

Zonder verder te aarzelen, stevent ze in de richting van De Bak. Niet bang zijn, houdt ze zichzelf voor, jij bent de regisseur. Toch doet ze het bijna in haar broek als ze de deur opentrekt. De hak van haar ene schoen blijft achter de deurmat steken en voor ze het weet, ligt ze languit. Een meisje aan een tafel vlak bij de plek waar ze gevallen is, kijkt verschrikt achterom. De jongen die bij haar hoort snelt toe.

‘Gaat het, mevrouw?’ vraagt hij.

Mevrouw. Vlug krabbelt Sandra overeind. ‘Best.’ Ze klopt haar broek schoon.

‘Niks bezeerd?’ Ook de barkeeper is erbij komen staan. Hij kijkt bezorgd.

‘Nee hoor, alles is in orde.’

Het meisje geeft haar haar schoen.

‘Bedankt.’ Sandra glimlacht. ‘Wil je alvast een rode wijn voor me inschenken?’ vraagt ze de barkeeper terwijl ze met een hand op een tafel steunend haar schoen aantrekt. ‘Dan ga ik intussen naar het toilet.’

In de wc komt ze weer tot zichzelf. Ze plast en trekt door. Bij de wasbakken bekijkt ze haar gezicht. Ze maakt haar ogen groot, knijpt ze dicht, maakt ze nog eens groot. Met een zakdoek dept ze het zweet van haar voorhoofd. Ze stift haar lippen bij en brengt haar haar in fatsoen. Leuk, die lok op haar voorhoofd. Lekker speels. Ze plukt een pluusje van haar schouder. Durf je Ruud straks nog onder ogen te komen, flitst het opeens door haar heen. ‘Niet aan denken’, zegt ze hardop. Ze laat koud water over haar polsen stromen.

Haar glas wijn staat al klaar. Ze pakt een sigaret uit haar schoudertas en steekt die op. Gretig neemt ze een trekje.

‘Leuke kroeg heb je’, zegt ze tegen de barkeeper.

Hij glundert. ‘Mooi, hè?’

De deur gaat open en een groep meisjes komt binnen.

‘Veel jeugd zeker?’

‘Alle leeftijden.’

De meisjes nemen plaats bij het raam. Een van hen loopt naar de bar voor de bestelling. Sandra nipt van haar wijn. De as tikt ze van haar sigaret. Waar blijven de mannen? Over een paar uur gaat haar laatste bus. En liften ziet ze zichzelf nog niet doen.

Vragen waar ze eerder niet over heeft nagedacht, schieten haar nu te binnen. Hoe versier je in drie uur tijd een man? En wat doe je als de tijd om is? Maak je dan een nieuwe afspraak?

‘Jong en oud, mooi en lelijk, alles komt hier’, zegt de barkeeper nadat hij de bestelling heeft afgehandeld. ‘Ah, daar hebben we mijn grote vriend Guus.’ Hij opent zijn armen.

Een man van omstreeks veertig jaar komt binnen. Hij is lang en slank, heeft gitzwart haar en ziet eruit alsof hij een maand op vakantie is geweest. De mouwen van zijn overhemd heeft hij opgestroopt. Sterke, behaarde armen. Geen trouwring.

Even duizelt het Sandra.

‘Pilsje?’ hoort ze de barkeeper vragen.

‘Lekker.’

Opeens bedenkt ze dat ze eigen haar trouwring nog om heeft. Vlug stopt ze haar handen onder de bar en doet ze de ring af. Om hem in haar broekzak te krijgen, moet ze haar ene been zijwaarts strekken. Hij heeft dezelfde kleur haar en dezelfde huidstint als ik, constateert ze. Om haar zenuwen in bedwang te houden, neemt ze een flinke haal van haar sigaret. En nog een.

‘Leuke naam heb jij’, begint ze.

Verrast kijkt de man haar aan.

‘Nee, ik méén het’, zegt ze, hoewel ze geen spoor van ongeloof op zijn gezicht kan ontdekken. ‘Ben je op vakantie geweest?’

Hij knikt. ‘Kreta. Prachtig eiland. Een aanrader.’

De melodie in zijn stem, de diepte ervan en de klank verrassen haar. Alsof ze in een warm bad wordt gedompeld. ‘Wat leuk.’ Ze maakt haar ogen groot. ‘Alleen?’ Ze slaat een hand voor haar mond. ‘Sorry.’ Haar gezicht wordt warm.

Hij grinnikt. Door zijn lippen te tuiten en kort met zijn hoofd te schudden, gebaart hij dat hij er niet mee zit.

‘Ik heet trouwens Sandra.’

Hij komt naast haar zitten. ‘En jij bent niet van hier.’

‘Hoor je dat aan me?’

‘Waar kom je vandaan?’

‘Doe ’s een gok.’

‘Groningen.’

‘Tien punten.’ Ze lacht. ‘Althans, als je de provincie bedoelt, want ik kom uit een dorp. Winsum, wel ’s van gehoord?’

‘Gelukkig niet.’

Quasi verontwaardigd geeft ze een stomp tegen zijn schouder, stoïcijns blijft hij voor zich uit kijken. Wat een leuke man. En zo aantrekkelijk. In haar gedachten ziet ze hem naakt. Hij heeft brede schouders en een behaarde borst. Gulzig sluit hij haar in zijn armen. Voorzichtig vleit hij haar op een bed.

‘Hoe kom je hier zo verzeild?’ vraagt hij.

Ze schrikt op. Door Ruud, wil ze zeggen, maar net op tijd slikt ze de woorden in. ‘Ik ben kleuterleidster en toen ik klaar was met de opleiding, heb ik in deze streek gesolliciteerd.’ Dat ik in Spakenburg woon en werk hoeft hij niet te weten, denkt ze.

Met zijn donkergrijze ogen kijkt hij haar onderzoekend aan. ‘Nee, toch niet’, zegt hij dan.

‘Wat?’

‘Ik dacht even dat één van mijn kinderen bij je in de klas heeft gezeten.’

Weg hoop. Door vrolijk te blijven kijken, probeert ze haar teleurstelling te verbergen. Hoe krijgt ze een getrouwde vent in bed? En waar? Waarom draagt hij trouwens geen ring?

‘Hoeveel kinderen heb je?’ vraagt ze.

‘Vier.’

Kan ze niet beter naar een andere kroeg gaan. Ze drukt haar sigaret uit. Hoewel, misschien heeft hij een slecht huwelijk. En zoekt hij een pleziertje. Het zou haar niet verbazen.

‘En jij?’ vraagt hij. ‘Ben je getrouwd? Heb je een vriend?’

Nu doorpakken, denkt ze, je weet nooit. ‘Ik heb verschillende relaties gehad, maar die zijn geen van alle wat geworden. En af en toe experimenteren, wat ik nu doe, bevalt me uitstekend.’

Ze ziet de vragen in zijn ogen, maar zijn mond blijft dicht.

Een nieuwe klant komt binnen, weer een man, een dertiger. Helaas, hij is haar type niet.

Ze zwijgen.

‘Dus je bent aan het experimenteren’, zegt hij na een tijdje.

‘Klopt.’

‘Wat moet ik me daarbij voorstellen?’

‘Gewoon. Los-vastrelaties. Soms voor een maand, dan weer voor een week, vaak ook voor een nacht.’ Hoe durft ze het te zeggen!

‘Geweldig.’ Hij grinnikt.

‘Je leeft per slot van rekening maar een keer.’ Ruud zou haar moeten horen. Of haar moeder. Of Esther. Ze moet over iets anders beginnen. ‘Wat doe je voor de kost?’

‘Monteur bij Prodent. En ik ben ook aan het experimenteren.’

Nieuwe hoop gloort op. Zie je wel. Ze kijkt hem aan. ‘Daar zal je vrouw niet blij mee zijn.’

‘We zijn gescheiden.’

‘Aha.’ In gedachten gaat ze mee naar zijn huis, regelrecht duiken ze de koffer in. Tijd om wat te drinken gunnen ze zich niet. ‘En nu leef je je dus uit.’

‘Lekker toch? Ik bedoel, ik heb monogamie altijd al een vreemd verschijnsel gevonden. Het is ook heel onnatuurlijk, meer een uitvinding van de kerk.’

‘Hoelang waren jullie getrouwd?’

‘Twintig jaar.’

‘Dat je dat nog zo lang volgehouden hebt!’

‘Voor de kinderen vind ik het heel erg.’ Peinzend kijkt hij voor zich uit. ‘Toen ik ze vertelde dat ik wegging, waren ze helemaal van slag. Eva bijvoorbeeld, onze tweede, is sindsdien heel stil geworden.’